

## Arrest

nr. 247 544 van 15 januari 2021  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY  
Rue des Brasseurs 30  
1400 NIVELLES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

## 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 september 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

### **“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING**

*In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten (1),*

*naam : L. (..)*

*voornaam : F. (..)*

*geboortedatum : (..)*

*geboorteplaats : Kukës*

*nationaliteit : Albanië*

*het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Op 10/03/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 30/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1°, van de wet van 15 december 1980.*

*Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

*Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980*

*§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.*

*Aangezien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.“*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd betoogt de verzoekende partij als volgt:

*“Manifeste appreciatiefout en schending van :*

- het absoluut verbod aan onmenselijke en vernederende behandeling, gegarandeerd door artikel 3 van het EVRM en artikels 1 à 4 van de Handvest van de grondrechten van de Europese-Unie;*
- het fundamenteel recht op privé- en gezinsleven, gegarandeerd door artikel 8 van het EVRM en artikels 7 en 52 van de Handvest;*
- de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;*
- het rechtsbeginsel audi alteram partem, het hoorrecht, het recht van verdediging, die rechtsbeginselen zijn in het Europese en Belgische rechtsordes;*

### 1. AANGEHAALDE RECHTSNORMEN

Artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de Handvest verbieden onmenselijke en vernederende behandeling.

Artikel 8 van het EVRM vereist een analyse van de evenredigheid van de maatregel met het oog op de inmenging in de rechten die de maatregel beoogt te beschermen, namelijk het recht op een privé- en gezinsleven. Artikels 7 en 52 van de Europese Handvest bevatten soortgelijke waarborgen.

Artikel 8 van het EVRM beschermt eveneens de persoonlijke levenssfeer. Het begrip "privé-leven" is als volgt omschreven:

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Déjantas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00. § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99. §83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95. § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346 /02. § 61, CEDH 2002-III). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Rj/ssie, nos 46133/99 et 48183/99. § 95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietl c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01. § 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05. § 22, 28 mai 2009). » (Cour EDH, Özpinar c. Turkië, 19 octobre 2011).

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Artikel 24 van de Europese Handvest :

« Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.
2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist »

Artikel 62 VW :

"§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

- 1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;
- 2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;
- 3° de betrokkene is onbereikbaar.

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

§ 3. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

- 1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;
- 2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;
- 3° de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde;
- 4° een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;
- 5° een politieambtenaar;
- 6° een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen;
- 7° de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is;
- 8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

- 1° bij aangetekende brief;
- 2° per bode, met ontvangstbewijs;
- 3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;
- 4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld."

Artikel 74/13 Vw luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/14 Vw:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

- 1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
- 2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;
- 3° de onderdaan van een derde land [" een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]2, of;
- 4°
- 5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;
- 6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn. »

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin quelle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinences des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem. verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om haar standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n°230293 van 24.02.2015 ; RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.257 van 15.12.2015 ; RvS n°233.512 van 19.01.2016 ; RvV n°141 336 van 19.03.2015 ; RvV n°146 513 van 27.05.2015 ; RvV n° 151.399 van 31.08.2015 ; RvV n°151890 van 7.09.2015 ; RvV n° 157.132 van 26.11.2015 ; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

## 2. ONDERDELEN VAN HET MIDDEL

### 2.1 EERST ONDERDEEL

De bestreden beslissing schendt de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid het artikel 62 VW en het hoorrecht, alleen en samen gelezen met het absoluut verbod aan onmenselijke en vernederende behandeling (art. 3 EVRM en art. 1 à 4 Handvest), het fundamenteel recht op privéleven (art. 8 EVRM en art. 7 en 52 Handvest), de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, omdat verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing genomen werd, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor verzoekster met zich mee brengt, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd hoewel er eerder geen was en dat verzoekster het grondgebied moet verlaten binnen zes dagen.

Artikel 62 LE, de beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgplicht, het recht om te worden gehoord, verplichtte verwerende partij om verzoekster uit te nodigen, of althans haar in staat te stellen om haar argumenten tegen de door haar voorgestelde beslissing in te brengen:

« qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'imiter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle imitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons ; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015 ; CE n°233.512 du 19.01.2016 ; CCE n°141 336 du 19.03.2015 ; CCE n°146 513 du 27.05.2015 ; CCE n° 151.399, du 31.08.2015 ; CCE n°151890 du 7.09.2015 ; CCE n° 157.132, du 26.11.2015 ; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

Verwerende partij heeft zich niet zorgvuldig geïnformeerd over de situatie van verzoekende partij.

Verzoekster werd niet uitgenodigd om haar standpunt te uiteen te zetten, werd niet op de hoogte gesteld van de bestreden beslissing die genomen zou worden door verwerende partij, en werd niet geassisteerd door een raadsman in het kader van de procedure.

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem, verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om haar standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n°230293 van 24.02.2015 ; RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.257 van 15.12.2015 ; RvS n°233.512 van 19.01.2016 ; RvV n°141 336 van 19.03.2015 ; RvV n°146 513 van 27.05.2015 ; RvV n° 151.399 van 31.08.2015 ; RvV n°151890 van 7.09.2015; RvV n° 157.132 van 26.11.2015; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

P. GOFFAUX wijst erop het feit dat om « effectief » te worden gehoord, meerdere waarborgen worden als noodzakelijk gesteld in de rechtspraak (zie P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2<sup>me</sup> éd., Bruxelles, Bruylant, p. 83, eigen benadrukking) :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure - et de ses motifs - que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et l'objet de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (CE, 16.09.1991, n°37.631 ; CE 3.04.1992, n°39.156 ; CE 19.04.2003, n°118.218; CE, CE 13.10.2004, n°135.969 ; CE 27.10.2005, n° 150.866 ; CE 23.10.2007, n°176.049 ; CE 26.10.2009, n°197.310)

«Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier » (CE 1.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005)

L'administré doit aussi « disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156)

« La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n°157.044 ; CE, 11.09.2007, n°174.371).

Mocht verzoekster effectief zijn gehoord had zij meerdere elementen naar voor kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden, onder andere:

- Het feit dat ze op 6 augustus 2020 bevallen is en dat het onmogelijk is voor haar te reizen ;
- Het feit dat de belangen van het pasgeboren kind, L. A. (...), niet in rekening werden genomen;
- Het feit dat het onmogelijk is om momenteel met een baby te reizen;
- Het feit dat er momenteel stappen worden ondernomen door de biologische vader van verzoekster kind om deze laatste te erkennen;
- Het feit dat verzoekster haar privé en familieleven in België heeft ontplooid;
- Het feit dat de verwijdering van verzoekster naar haar land van herkomst onmogelijk en gevaarlijk is gezien de verspreiding en de evolutie van de COVID-19-pandemie over de hele wereld (stukken 3, 4, 5)
- Het feit dat alle reizen naar Albanië sterk afgeraden worden door de Belgische Buitenlandse Zaken (stuk 6);

Aangezien artikelen 3 en 8 EVRM, en artikelen 1 tot 4 en 7 van het Handvest zijn deze elementen van groot belang in het kader van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze elementen zijn zeker van aard een invloed te hebben op het nemen van bevelen om het grondgebied te verlaten. Werden deze elementen in acht genomen dan zou de motivering van de bestreden beslissing zeker verschillend zijn geweest.

Vervolgens moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

## 2.2 Tweede onderdeel

Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet gemotiveerd ten aanzien van het minderjarige kind van verzoekster en haar familiaal leven en schendt vervolgens de artikelen 8 EVRM, 7, 24 en 52 van het Handvest en de artikelen 62 en 74/13 LE en 2 en 3 van de Wet van 19 juli 1991, aangezien de tegenpartij kennelijk geen rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van de verzoekers, en in het bijzonder met de belangen van haar minderjarig pasgeboren kind.

Het gezinsleven en de belangen van het kind die door de bestreden beslissing worden getroffen, zijn niet goed geanalyseerd en worden ondermijnd.

Er wordt zelfs niet verwezen naar het privé- en gezinsleven van verzoekster, noch naar haar minderjarig kind en dus niet naar zijn belangen.

Verwerende partij heeft dus hierboven vermelde bepalingen miskend. De bestreden beschikking is derhalve onwettig en moet nietig worden verklaard.

## 2.3 DERDE ONDERDEEL

*Verwerende partij maakt een kennelijke beoordelingsfout en het bevel om het grondgebied te verlaten is niet voldoende gemotiveerd, en schendt artikel 74/14, de artikelen 3 EVRM en de artikelen 1 tot en met 4 van het Europees Handvest, aangezien de gezondheidsrisico's in verband met de COVID-19-pandemie niet zijn geanalyseerd en niet zijn gemotiveerd en er vervolgens geen rekening is gehouden met de elementen die duidelijk van invloed zijn op de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en de termijnen voor de uitvoering ervan (in het onderhavige geval 6 dagen).*

*Noch in de motivering van de besluiten, noch in het administratieve dossier betreffende verzoekster wordt melding gemaakt van de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten, te reizen, terug te keren naar Albanië, en van de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de ontwikkeling van het Coronavirus, hoewel deze situatie bij verwerende partij bekend was en een aanzienlijke invloed heeft op de verwijdering van de verzoekster.*

*Sinds begin maart 2020 heeft België namelijk de voortgang van de COVID-19-pandemie op zijn grondgebied en dat van de Europese Unie meegemaakt (stukken 3 en 4).*

*De Wereldgezondheidsorganisatie ("WHO") beveelt aan maatregelen te nemen om het risico van export of import van de ziekte te beperken (stuk 5). De tegenpartij zou dus het risico lopen de wereldwijde verspreiding van de epidemie te verergeren en zou niet alleen de gezondheid van verzoeker in gevaar brengen.*

*Deze maatregelen - genomen in een internationale inspanning om de verspreiding van het virus tegen te gaan - worden genomen om ervoor te zorgen dat alle nationale actoren samenwerken om de volksgezondheid en de bevolking (Belgische, maar ook mondiale) te redden. We zijn ons bewust van de verwoestingen die COVID-19 al over de hele wereld heeft aangericht.*

*De tegenpartij zou dus het risico lopen de wereldwijde verspreiding van de epidemie te verergeren en zou niet alleen de gezondheid van verzoekende partij in gevaar brengen, maar ook die van de wereldbevolking, die voor haar bescherming de verspreiding van het virus onder controle moet houden.*

*In casu heeft verwerende partij geen enkel melding gemaakt van de pandemie noch van de aanbevelingen van de Ministerie van Buitenlandse Zaken omtrent Albanië (stuk 6). Zij houdt geen rekening met de elementen die duidelijk van invloed zijn op de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en de termijn voor de uitvoering ervan, ook al was zij op de hoogte van deze situatie (bijlage 4).*

*Bijgevolg heeft verwerende partij een kennelijke appreciatiefout gemaakt, haar motiverings- en zorgvuldigheidsplichten geschonden, alsook artikelen 74/13 LE, 3 van het EVRM en artikelen 13 4 van de Handvest.*

*Op grond van het voorgaande is de bestreden beslissing illegaal en moet vernietigd worden."*

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, luidt:

*"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de*

*vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*

*(..);*

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;;*

*(..)”*

Verzoekende partij betwist niet dat zij in België verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel zoals in casu de bestreden beslissing.

Verzoekende partij betoogt evenwel dat geen rekening gehouden werd met haar familie- en privéleven en verwijst daarvoor naar de artikelen 74/13 van de vreemdelingenwet en 8 EVRM.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974). Waar verzoekende partij aldus een uitdrukkelijke motivering lijkt te verwachten in de bestreden beslissing aangaande artikel 8 van het EVRM kan zij niet worden gevolgd (zie ook RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

In zoverre verzoekende partij met haar betoog zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cfr. RvS nr. 242.591 van 10 oktober 2018).

2.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat daarin zich een nota bevindt, opgesteld op 7 september 2020, met als titel: *“Evaluatie artikel 74/13”* en waarin gesteld wordt:

*“• Hoger belang van het kind: betrokkene verklaarde zwanger te zijn, maar de DVZ is niet op de hoogte van de geboorte van een kind. Indien betrokkene ondertussen bevallen is, is het in het hoger belang van dit kind om bij de moeder te blijven. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 28/01/2020) ongehuwd te zijn.*

*• Gezins- en familieleven: betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 28/01/2020) een neef langs vaderszijde, in Italië te hebben, maar hij maakt geen deel uit van het kerngezin.*

*• Gezondheidstoestand: betrokkene legde bij het gehoor van het CGVS dd. 24/02/2020 medische documenten neer i.v.m. haar zwangerschap, de bevallingsdatum is op 03/08/2020. De DVZ is op heden evenwel niet in he bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien de betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkenen vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.*

*Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om he grondgebied te verlaten.”*

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt heeft de verwerende partij voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij



zwanger was en een bevalling voorzien was op 3 augustus 2020. Hoewel de verzoekende partij de verwerende partij niet op de hoogte heeft gesteld van de geboorte, blijkt dat de verwerende partij erop wijst dat, voor zover verzoekende partij ondertussen bevallen is, het in het hoger belang is van het kind om bij de moeder te blijven.

Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden door erop te wijzen dat het kind best bij de moeder blijft. Verzoekende partij betoogt wel dat het voor haar onmogelijk is te reizen omwille van de bevalling maar zij maakt dit op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Zij maakt hoegenaamd niet aannemelijk dat zij met haar kind, op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing één maand oud, geen reis mocht ondernemen. Zoals de verwerende partij bovendien ook opmerkte in de hoger geciteerde nota stond en staat het verzoekende partij vrij om met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”*, een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen.

2.8. Verzoekende partij betoogt voorts dat de biologische vader stappen aan het ondernemen is om het kind te erkennen maar zij legt daar evenmin enig concreet gegeven van voor, dit nog daargelaten de vraag of de vader van het kind wel verblijfsgerechtigd is in België.

2.9. Zoals duidelijk blijkt uit voormelde nota heeft de verwerende partij rekening gehouden met het gezin van verzoekende partij, dat bestaat uit haarzelf en haar kind, en wordt de gezinseenheid niet geraakt door de bestreden beslissing nu verzoekende partij samen met haar kind het grondgebied moet verlaten. Verder blijkt niet dat verzoekende partij in België gewag kan maken van een andere beschermenswaardige gezins- of familierelatie in de zin van artikel 8 EVRM. Zij maakt aldus op dat vlak geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

Waar zij nog betoogt dat zij een privéleven zou hebben op het Belgische grondgebied moet erop worden gewezen dat het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar sociale belangen niet concretiseert of enigszins duidt, terwijl de normale binding die ontstaat met België enkel door een zekere verblijfsduur, op zich niet voldoende is om aannemelijk te maken dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig privéleven.

Voor zover een beschermenswaardig privéleven moet worden aangenomen, quod non, wenst de Raad te benadrukken dat verzoeksters verblijf in België steeds precair was. Zij was enkel tijdelijk toegelaten in België te verblijven in afwachting van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partij diende er zich in deze omstandigheden dan ook van bewust te zijn dat zij, bij afwijzing van haar verzoek om internationale bescherming, alsnog het grondgebied diende te verlaten en het privéleven in België dus evenzeer precair was. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in zijn arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoekende partij overtuigt geenszins dat haar concrete zaak zou getuigen van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog kunnen maken dat in haar zaak anders zou moeten worden geoordeeld. Verzoekende partij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat zij in haar land van herkomst of elders waar zij kan verblijven niet opnieuw een privéleven kan leiden of zulks niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing haar persoonlijke belangen op disproportionele wijze heeft benadeeld.

Een schending van 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.10. Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending aan van artikel 8 EVRM. Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat verzoekende partij ook geschonden acht stemt inhoudelijk overeen met artikel 8 EVRM. Derhalve maakt de verzoekende partij, gelet op de bespreking hoger, evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest aannemelijk.

2.11. Verder wijst de Raad erop dat Albanië, net als België, getroffen is door COVID-19. Dit maakt echter nog niet dat verzoekende partij bij een terugkeer van België naar Albanië een reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Er blijkt ook geenszins dat Albanië de gezondheids crisis niet de baas kan. Zij maakt – louter door het feit dat zij vanuit België terugkeert naar het herkomstland – niet aannemelijk dat zij riskeert een onmenselijke behandeling te ondergaan in het herkomstland. Verzoekende partij maakt voorts ook geenszins aannemelijk dat zij omwille van de COVID-19-pandemie verhinderd was of is terug te keren naar het land van hetwelk zij de nationaliteit heeft. Uit de door haar gevoegde stukken blijkt geenszins dat zij als onderdaan van Albanië niet zou kunnen of niet mocht terugkeren naar Albanië. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij - omwille van de COVID-19-pandemie - niet zou kunnen vaststellen dat het verblijf illegaal is en zij het Belgische grondgebied moet verlaten. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden dat de verwerende partij aangaande de pandemie een expliciete motivering had moeten voorzien.

Daarenboven wijst de Raad erop dat, zelfs indien verzoekende partij zou kunnen aantonen dat zij omwille van de COVID-19-pandemie onmogelijk gevolg kon geven aan het bestreden bevel, dan nog stond en staat het haar vrij om met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”*, een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen.

2.12. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, immers pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming inzake de bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER